

9344

1783, 26.

A D

ACTIONEM SPOLII
ALIQUOD SPICILEGIVM

ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS
AVCTORITATE

D. XX. IAN. MDCCLXXXIII

H. L. Q. C.

PRAESIDE

D. CAROLO WILHELMO
WINCKLER

DEFENDET

AVCTOR ATQVE RESPONDENS

IOANNES THEOPHILVS MÜLLER

DRESDENSIS

LIPSIAE

EX OFFICINA SAALBACHIA.

AD
ACTIOMEN SPOLIUM
ALIQVOD SPICIFIGVM

IN VESTRIS ICTORVM ORDINIS
AVCTORITATE

D. XI. JAN. MDCCLXXIII

H. L. G. C.

PRÆSID. D.

D. CAROLO WILHELMO
WINCKLER

DECRET.

AVTOR ATOVE RESPONDENS

IOANNES THEOPHILVS MULLER

RESIDENTS

ELPISIAE

ET OTTIVINA ASSACIA

S. I.
Generalia.

Inter multas illas laudes, quibus non pauci legum doctores, iuris Romani disciplinam atque praecepta extollere solent, atque ornare, ea praeconia, quae ex studio illo, quemlibet ciuem in possessione sua contra aliorum vim tuendi, peri solent; iustissima esse, nemo est qui negabit, cum plurima huius studii in legibus Romanis occurrant vestigia; vix enim apud alias gentes tot, tamque efficacia subsidia comparata iis videmus, qui rei possessionem vel peterent, vel amittere dae periculum subiissent, vel denique amisissent; ita scilicet, non solum legislatores, omnes ab aliorum in possessione sua turbatione poenis irrogatis deterruere, sed iCti etiam, interpretandis, supplendis ac corrigendis legibus varia iuris media, eaque caeteris actionibus tum ad instituendum commodiora et faciliora, tum ad finiendum breviora, interdicta inquam, inuenere, quibus possessio vel acquireretur, vel retineretur, vel denique recuperaretur. Quod quidem studium ciues in rerum suarum possessione tuendi, Romani quoque Pontifices, forensibus negotiis sese immiscentes prae se tulerunt, ac inde iuris Romani de hac re sanctiones repetiuerunt, verum etiam; cum in turbulentis istis mediæ aevi temporibus, omnes ii, qui armorum iure ac usu carerent, praesertim ecclesiastici et ecclesiarum subditi, a nobilibus, quippe qui soli armorum usu et militiae muneribus pollebant, saepius turbarentur, et de rerum suarum possessione deiicerentur, omnia illa iuris Romani de possessione praecepta, maiori auctoritate roborarunt, cum non solum in laicos clericos de possessione deiicientes excommunicationis fulmine animaduernerent, sed etiam nouum dei-

A 2 ctis

ctis praeberent solatium atque munimentum actionem illam, quae a spolio nomen habet, excogitando, de qua pauca iam sum prolaturus.

S. 2.
De notione spoli.

Spolium antiquitus arma, hosti in acie caeso, erepta, significasse, omnibus notum esse arbitror; ita enim Romulum, arma Acrontis, regis Caecinenfium ^{a)}, Cornelium Cossum, Tolumnii regis Veientium ^{b)}, Marcum denique Marcellum, regis Gallorum ^{c)} vt *spolia* opima Ioui Feretrio dicasse, ita plurimos Romanorum duces, parta victoria, capta e hostibus arma, ceu *spolia* in Vulcani honorem cremasse ^{d)} legimus, quae quidem spoliū significatio, vt de omni alia quoque ereptione verbum spoliare diceretur, effecit, vbi tamen notandum est, hoc verbo Romanos in causis forensibus tractandis, dirimendisque vsos haud fuisse, multo minus turbationem possessionis eo intellexisse. Nec id fieri poterat, cum Romani omnes fere lites, quae circa possessionem rerum orirentur, per interdicta iudicarent, actio autem spoliū, iuris pontificii praeceptis originem debeat, vnde *spoliū* vocabulum non nisi medio aevo in iure legibusque retenta aliqua ereptionis notione currere videmus, ceu in *Sp. Sax. I. 39. III. 31.* vbi furtum hac voce designatur. Aliam, eamque vt ita dicam nostrae aetati magis accommodatam vocis *spoliū* significationem legimus in praeceptione GUNTRANNI Regis post concil. Matiscon. I. I. in Concilio Toled. XII. 10. ^{e)}, apud GREG. TYRON. IX. 30. ^{f)}, vbi

a) LIV. I. 5.

b) LIV. IV. 9.

c) PLVT. in Marcello.

d) LIV. XXIX.

e) Aut iniuria quibusdam spolia inferre praesumant.

f) Promissa principis exponens, dicit, neque illam novam ordinationem se institurum super eos, (scil. equites) quod pertineret ad spoliū spondit.

vbi quaelibet principum actio, contra ius fasque suscepta, praefertim si statuum privilegia ea laederentur, hoc vocabulo denotatur, vnde factum esse videtur, vt iudicum quoque et magistratum actiones iniustae eodem vocabulo interdum insignirentur ^g), quamuis posterioribus temporibus in hisce speciebus actio spoli locum haud inuenerit. Aliam, eamque non ita vsitatam verbi *spolii* significationem medii aevi scriptores suppeditant, omnis generis vestimenta hac voce denotantes ^h), quam significationem obseculisse, nec vnquam a legum conditoribus, vel doctoribus vsitam fuisse, vix est quod moneam. Videtur itaque *spolium*, vt nostris temporibus hac voce in iure vtmur, recte explicasse, qui factum illicitum, quo quis in sua possessione turbatur, dixerit; ac ita plurimorum eorumque doctissimorum Iuristarum opinioni accesserit ⁱ). Quod autem I. H. BOEHMER peruersam iudicis cognoscendi rationem spolium in statu iuridico appellat, adeoque actione spoli iudicem ob quodlibet in iure dicendo vitium conueniri posse contendit ^k), id veritati consentaneum mihi non videtur; etsi non negem medii aevi scriptores, formulae iudiciariae mutationem perperam a iudice susceptam *spolium* appellasse. Notum enim et expediti iuris est, actionem spoli ad retinendam recuperandamue possessionem pertinere, vnde sequitur spolium, quod hac actione vindicatur turbatione vel ereptione possessionis contineri, adeoque cum ii, qui coram iudicio disceptant, formulam iudiciariam possidere dici non possint, sequitur iudicem, qui in tractandis causis forensibus, a legum norma recedit, quamuis iniuste agat, spolium tamen non committere. Deinde si vnus alterue medii aevi scriptor in exarandis rerum gestarum monumentis, vel tradendis religio-

B 3 nis

g) c. 7. X. de restitut. spoliar.

h) DU CANGE h. v.

i) cf. SCHMIDTS Lehrbuch von

Klagen §. 213. BOEHMER I. E. P. II.

13.

k) in I. E. P. II. 13. 2.

nis praeceptis, vel denique explicandis sacrae scripturae auctoribus, voce aliqua in sensu latiori, eoque ob id ipsum minus apto utitur, exinde non sequitur, significationem illam rectam esse, ac eam quam apud scriptores istos habuit, significationem in iure retinere, quippe quod legum perspicuitati quam maximum asserret detrimentum. Nec mouet me lex illa iuris canonici ¹⁾, qua maritus, ab vxore desertus, *spoliatus* dicitur, adeoque spolium absque turbatione possessionis commissum dici videtur, hic enim possessionis aliqua ratio haberi potest, cum leges maritum in possessione vxoris esse haud negent, Romanae imo vscapere vxorem permittant ^{m)}, ita, vt BOEHMER potius aliquam vocis spolii significationem, quam actionis instituendae, speciem videatur notasse; quae sententia nec ECKARDI ⁿ⁾ auctoritate debilitatur, quamuis eadem, quae BOEHMER, affirmet, imo adiciat, iudicem qui appellationi non obtemperet, vel vt pragmatici dicunt, attentatum committat, spoli reum esse, cum argumenta quibus haec opinio confirmetur, asserre non potuerit.

§. 3.

Origo Actionis.

Quamuis autem, vt demonstratum est, ius ciuile Romanum spolii vocem non agnouerit, multo minus possessionis turbationem hoc verbo notauerit, tamen, cum in iure Romano varia iuris remedia inueniantur, quae ad possessionem spectant, non desuere qui de actionis nostrae origine, iuri Pontificio adiudicanda dubitarent, imo iuri Romano actionis spolii elementa vindicanda existimarent ^{o)}. Et huic quidem opinioni id praecipue obesse videtur, quod a similitudine, quae diuersa iura, leges, actionesque interdum intercedit, ad harum rerum origi-

1) c. 8. X. de restitut. spoliat.
m) L. XII. Tabb.

n) ad SCHULT. II. 6. 21.
o) BOEHMER I. E. P. I. c.

originem fontemque communem haud colligi, multo minus vnā alteramue legem, ex simili quadam esse deductam, ob solam similitudinem affirmari possit, cum quotidie fiat vt in remotissimis terrarum regionibus similes leges, similesque consuetudines inueniantur, quorum vna ex altera nata esse plane non potest. Deinde cogitemus verbum *spolii* ita vt nostri Icti eo vtuntur, in vniuerso legum Romanorum corpore, nunquam inueniri, tandem extra omnem dubitationem positum esse actioni, quae a spolio nomen habet, saepius locum esse, ac iure Romano interdicto *unde vi*, cui actio nostra secundum quorundam opinionem originem debet, denique autem negari non posse, formulam actionis spolii, ab illa interdictorum quam maxime recedere. Omnem autem dubitationem eximit tempus quo canon ille celeberrimus *Redintegranda* p), quippe qui ex omnium interpretum consensu actioni nostrae originem dedit, confectus est, atque promulgatus, cum eo tempore ex iure Romano eiusmodi actio nec hauriri potuerit, nec, si potuisset, hausta fuerit. Confecit q) scilicet Gratianus ille, saeculo duodecimo, canonum in conciliis ecclesiasticis factorum, nec non epistolarum Romanorum Pontificum, quibus caeteris episcopis, super rebus et disciplinam et iurisdictionem ecclesiasticam pertinentibus interrogati, responderant, collectionem, et huic operi anno 1151. Germaniam Conrado II. ecclesiam Eugenio regente, Bononiae in monasterio S. Felicis et S. Narbonis finem imposuit. Nec contentus hac re studiosis iuris Canonici discendi adiumentum subministrasse, collectionem Eugenio Papae obtulit, qui in promouendis sacri imperii finibus quam maxime sollicitus, quo collectioni sibi oblatae, quam ob Isidori peccatoris canones infertos potentiae Pontificum quam vtilissimam fore intelligebat,

p) C. III. qu. I. c. 3.

q) cf. RÜGGER. I. A. *Opuscula*,

Frib. 1773. p. 276 seqq. CALDERIN.
ad *proem. decretal.*

bat, legis auctoritatem conciliaret, studuit, eaque de causa dicto anno ad Bononiensem Academiam misit, ut ius canonicum secundum Gratiani decretum, quod pro lege habere iusserat, doceretur, imo ut doctores iuris canonici crearentur, effecit, eosque iis, qui iuris civilis doctores, veluti tunc dicebantur, legistae erant, anteposuit. Et profecto Eugenius ille, cum ius Canonicum, civili opponeret, illud secundum huius praecepta minime ordinavit, quippe quod Imperatoribus quam maxime favens, in summo odio tum Eugenius, tum caeteri omnes Romani pontifices habuere. Ne vero quis mihi obiiciat, Germaniam saltim ex Romanis legibus actionem spoli haussisse, monendum videtur, sanctiones Pontificum Romanorum non solum, illo tempore, quo confectum ab Gratiano fuit decretum, sed etiam eo, quo Ioannes Papa, canonem Redintegrandae edidit, apud Germanos legalem, habuisse auctoritatem, cuius rei veritatem collationes REGINONIS *Prumienfis* a. 906. et BURCHARDTI *Wormatiensis* a. 1020. confectae, probant, cum ius civile demum saeculo decimo tertio in Germaniam irrepsit, quippe quo tempore ad usum iuris Romani minuendum Epkouius speculum Saxonicum composuit, et ibi actionis spoli mentionem fecit; Deinde vero, nulla actioni spoli cum Romanis illis interdictionibus non nisi eo differant, quod solam possessionem spectent, ex praetorum edictis originem ducant ac singula, ad singulas tantum species, circa possessionem obuenientes, applicentur; caeterum, eadem ac reliquae actiones, formula tractentur; cum e contrario actionis, de qua hoc loco tractatur, ea sit indoles, ut summaria quadam agendi formula gaudeat, ad retinendam pariter et recuperandam possessionem adhibeatur, imo, exceptionis instar, ea uti possit.

§. 4.

Quando locum habeat actio spoli.

Ex iis quae huc vsque disputata sunt, cum pateat, spoliū non nisi ratione possessionis committi posse, sequitur actionem spoli in sola possessione, utroque modo defendenda contineri; adeoque duplicem eius usum esse, cum duplex eorum, qui ad hanc actionem confugiunt soleat esse conditio, qui scilicet a possessione sint deieci, vel tantum in ea turbati. Et primam quidem speciem quod attinet, obseruandum est ad spoliū actionem instituendam nudam possessionem sufficere, adeoque actionem hanc locum habere, quamuis ille, qui spoliū commissi reus est, ius optimum idque firmissimum in ea re habeat, de cuius possessione alterum deiecit^{r)}. Noui quidem, non omnes iuris interpretes huic opinioni assentiri, imo inueniri ICtos qui legum praesidiis instructi eam minuere studeant^{s)}, eaque de causa praecipue in *c. 6. X. de caus. poss.* prouocare non dubitent. Qua re falli mihi videntur. Etsi enim dictum capitulum praecipiat, in executione potiore proprietatis quam possessionis rationis habendam esse, tamen capitulum hoc nostram causam spectare, constantissime negauerim, cum INNOCENTIVS III, l. c. de ea specie agat, si possessorium ordinarium simul cum petitorio sit institutum, ac vno tempore finitum; non vero de actione spoliū, contra deicientem de possessione instituta, dictus INNOCENTIVS loquatur; cui accedit GREGORII IX auctoritas^{t)}, qui disertis verbis pronunciat in actione ob spoliū perpetratum instituta, nullam plane dominii, sed tantum possessionis rationem habendam esse. Alterum quod aduersarii, ad nostram refutandam sententiam afferunt argumentum PAVLLI Romani ICti patrociniū corroboratur^{u)}, ex cuius

mente

r) LEYSER ad rr. 504. 10.

s) HOPPIVS ad §. 6. *Inst. de interd.*t) *c. 1. X. de rest. spoliar.*u) *l. 8. pr. ff. de doli mali except.*

mente opinionem suam confirmare student; sed perperam, cum non solum de specie a spolio quam maxime diuersa, PAVLLVS agat, ita vt ne verbum quidem de possessione l. c. legas, sed etiam actio spoli, quippe quae iuri Pontificio originem debet, ex iuris Romani praeceptis diiudicari plane non possit; deinde Romanae quoque leges inueniantur, quae possessionis causam defendant, adeoque dominum, qui praeter ius vi, armisque rem suam ab iniusto possessore vindicauerit, iure suo, priuandum censeant *); qua de causa is, qui aedem aliquam habitationis causa conducit, si a domino quocum locationis conductionis contractum inuit, eiectus fuerit, actione spoli aduersus eum experiri potest, quamuis ipse stipulatam mercedem haud soluerit, imo in hunc euentum aedem locatam relinquere promiserit; negari enim non potest, conductorem, rei conductae esse possessorem †). Quo verius autem est et quo pauciores inuenieris, qui deiectione a possessione spolium committi negent, eo difficilius multis persuaseris, etiam turbatione possessionis spolium perpetrari, cum plurimi interpretes actionem spoli non admittendam censeant, nisi quid fuerit ablatum vel quis a possessione plane deiectus; quamuis enim LEYSERVS ‡) turbationem possessionis, disertis verbis ad spolium referre videatur, tamen species illa, quam exempli gratia commemorauit spolium potius nominandum est, ablatione rei mobilis commissum, quam mera possessionis alienae turbatio. Si autem verum est, in legibus cum interpretandis, tum vero ad species obuinentes applicandis, ipsarum finem summum mentemque legislatoris, ceu vt alias vocari solet, iuris analogiam in auxilium vocandam esse, sane et hoc loco aliqua, imo summa eius erit auctoritas. Primum enim inter omnes constat, adeoque probatione non eget, actionem spo-

lii

*) l. 7. C. unde vi.

†) l. 33. ff. loc. cond. BERGER. Oec.

‡) l. 6. I. n. I. IDEM El. proc. poss. 21.

2) ad π. 505. 6.

tae possessionis specie recte instituitur, quid impediatur, quominus in caeteris possessionis turbationibus instituitur, haud intelligo, praesertim si quis ita sit turbatus, ut restitutioni alicui sit locus. Notum scilicet est, actionem spoli ad restitutionem pertinere ^{f)}, ita ut in libello, restitutio a reo facienda, peti debeat; unde intelligitur eam possessionis turbationem, quae non nisi verbis peracta est, hac actione persequi non posse; quia in eiusmodi causam restitutio non cadit; cum e contrario, omnis turbatio, qua in ea re ubi exercetur, aliquid mutatur, vel corrumpitur, spolium sit, adeoque actione spoli vindicari possit, scilicet si quis in alterius horto ius pascendi sibi asserens, fossam, qua cingitur hortus, compleuerit, murum quo circumscribitur, prostraverit, vel ligneam parietem qui circumductus est, deiecerit, is, spoli reus possit postulari. At spolium non solum circa rerum immobilium possessionem, verum etiam in rebus mobilibus, ab alio iam possessis, arripiendis auferendisque interdum committi, affirmare posse mihi videor. Militat autem pro hac sententia, eiusque veritatem defendit, de qua paullo ante dixi iuris analogia, e sine actionis petita, cum rerum mobilium indoles atque natura ita sit comparata, ut earum possessio multo facilius possit subverti ac rerum immobilium, adeoque ratione illarum saepius certetur, quam harum de causa, unde fit ut plura facta illicita circa rerum mobilium, quam circa rerum immobilium possessionem adeoque et spolia perpetrari soleant. Nec ipsae leges analogiae huic ullo modo sunt contrariae, imo difertis verbis rerum mobilium possessionem hac actione tueri permittunt; in cuius rei fidem GRATIANO ^{g)} testimonium denunciare liceat, qui *ablata spoliatis restituenda esse praecipit*; quod argumento esse potest res mobiles quoque hac actione vindicari potuisse, cum haec, non vero immobiles, possint auferri.

Idem

f) SCHMIDTS *Lehrbuch von Klagen* §. 216.

g) C. 3. qu. 1. c. 1.

Idem colligi potest ex alio decreti canone ^{h)}, vbi episcopus spoliatus *rebus* suis carere dicitur, eaeque, vel ecclesiae vel episcopo sint, reddi iubentur, quae quidem sanctio GREGORIO IX ⁱ⁾ pontifice Rom. probatur, qui episcopis spoliū passis, *res per spoliū ablatas* censet restituendas. Denique interpretes legum disertis verbis, etiam in possessione rerum mobilium inuadenda spoliū perpetrari posse affirmant, et res sic ablatas spoliū actione repetendas censent, BOEHMERVS ^{k)} scilicet, ANTON FABER ^{l)}, WERNHER ^{m)} et pragmaticorum ille summus quasi magister, CARPZOVIVS ⁿ⁾. Cum itaque spoliū in turbatione possessionis ab altero iam occupatae continetur, quaestio fortassis moueri posset, vtrum quaelibet possessio, huic actioni fundamento esse possit, an vero certum aliquod tempus, quo possessio fuerit continuata ad actionem spoliū legitime instituendam requiratur. Et hoc quidem expediti iuris est praescriptam possessionem, quae longo tempore, iusto titulo et bona fide nititur, ad actionem spoliū instituendam haud exigi, cum in hoc iudicio non de possessionis iure, sed de turbatione disceptetur, et haec tantum ea puniatur, praescripta vero possessio non nisi ad dominium probandum in auxilium vocari debeat: quae, quamuis ita sunt, tamen non desuerunt ICI, qui vt spoliatus rem in cuius possessione fuit turbatus iusto titulo possederit, exigant ^{o)}, sed iniuria, vt mihi videtur; cum, vt iam dictum est, in spoliū iudicio nulla plane iuris, sed solius possessionis ratio habeatur, ita, vt praedo quoque a domino de possessione deiectus, debeat restitui ^{p)}. Temporis vero spatium, quod attinet, quo is, qui actionem spoliū instituit, rem, ratione cuius perpetratum est spoliū, vt possederit, requiritur, admodum breue, imo horarum

B 3

aliquod

h) C. 3. qu. 1. c. 3.

i) c. 1. X. de restit. spoliar.

k) I. E. P. II. 13. 3.

l) in Cod. I. 10. def. 11. n. 1.

m) Obs. I. 123.

n) Vesp. I. 3. 3.

o) HOPPIVS l. c.

p) c. 12. X. de rest. spol.

XIV

aliquod sufficit; quamvis enim INNOCENTIUS III 9) praecipiat, dominum, qui violentum possessionis inuasionem, statim et continuo e fundo per vim occupato, vi armisque deiciat, spoliū non committere, tamen hac lege longius quoddam possessionis tempus propterea non exigitur, quod de iis, quae in ipso aggressionis momento fiunt, adeoque ad defensionem pertinent, loquitur Papa; non vero de longiori aliqua possessione agat; cui accedit, quod nulla in omni canonico iure inueniatur lex, quae possessionem per longum aliquod tempus idque certo determinatum, ad actionem spoliū instituendam requirit, cum e contrario omnes quae de hac re sanctiones scriptae leguntur, nihil nisi alienae possessionis turbationem respiciant, adeoque et interpretes solam possessionem, eamque momentaneam ad possessoria iudicia instituenda, censent sufficere 1).

§. 5.

Actio spoliū an sit summaria.

Cum autem ICto, qui causis orandis operam est daturus ad actionem spoliū rite ac feliciter instituendam scire non sufficiat, quando locum inueniat, sed formula quoque qua in actione proponenda atque tractanda est vtendum, actori nota esse debeat, et de hac re pauca videntur dicenda. Pauca inquam, nolo enim multa largaque oratione de iis quae ad libellum conficiendum, probationem conscribendam, dicta testium in disputatione super attestatis releuanda, exiguntur, dicere, cum de hisce rebus omnibus plures ICti, iique doctissimi saepius egerint; id potius agam, vt, cum actio haec a nonnullis ad ordinaria, ab aliis vero ad summaria iudicia referatur, quae verior sit sententia eluceat. Cum vero huius actionis ea sit natura ac indoles vt per omne Imperium Romano Germanicum

u) c. §. X. *ibid.*1) BERGER *Oec. Iur.* II. 6 3. *El. Pr. poss.* 22.

cum ea uti possis, in Germania autem duplicis generis iudicia inueniantur, ordinaria scilicet atque summaria, ac ea iudiciorum diuersitas in Saxonia quoque licet certis finibus sit circumscripta, locum habeat, ad illud actionum genus a nonnullis actio haec refertur, quo omnes solennitates et plena fatalium spatia, sunt obseruanda. Et videtur quidem actioni huic in ordinariorum causarum agmine locus vindicari, si consideraueris in processu summario ad veritatem libelli probandam, meram *demonstrationem* sufficere, quod hic secus est, cum actori, si reus spoliū commissum negauerit, iniungatur probatio, deinde reo in prima citatione spatium 45 dierum esse concedendum, porro eidem licere contra actoris testes excipere, eaque de causa interrogatoria iudici tradere, denique omnia, quae in ordinaria iudiciorum formula sint obseruanda, in hoc spoliū iudicio omitti non posse. Quae quidem quamuis ita sint, tamen spoliū iudicium ut causis ordinariis annumerem, me non mouent, cum non desint argumenta, quibus actio haec summaris iudiciis optime vindicatur; negari enim non potest eas causas quae in Camerae Imp. iudicio mandatis vel cum, vel sine clausula definiuntur, ad summarias esse referendas, cum in eiusmodi iudicio reus non statim ad litem contestandam sub praesidio citetur, sed communicato libello, ut actori satisfaciatur, vel in scripto Camerae tradendo (*Bericht*) exceptiones proferat, et ius suum exponat, ipsi iniungatur, deinde si spoliū negauerit actor ad huius probationem admittatur; quo facto reus non per sententiam condemnatur, sed praecepto poenali, quod *mandatum* vocari solet, ad spoliatum restituendum cogatur. Si itaque causa aliqua, eo, quo dixi modo pertractatur, recte ad summarias eam retuleris, quod et hic accidit, cum actio spoliū processu mandati in Camerae Imp. iudicio absoluitur. Deinde, negari quidem non potest, in Saxonia reo in prima citatione, quae sub prae-

praeiudicio fit, 45 dierum spatium esse relinquendum, sed hac re discrimen iudicii ordinarii et summarii haud continetur, videmus enim in possessorio momentaneo, et processu executivo, primam citationem eiusmodi spatium Saxonicum includere, cum nemo neget, utramque causam ad summaria iudicia recte referri, cui accedit, quod omnes citationes quae sub praeiudicio fiunt, spatium Saxonicum necessario continere debeant, nisi legislator contrariam sententiam expressis verbis declaraverit. Aliud argumentum quo huic actioni inter summarias locus vindicari potest, a breui illo spatio ad probationem conficiendam auctori relicto peti potest, quae res discrimen ordinarii ac summarii iudicii continere videtur, ceu patet ex processu iudicii mercatorii Lips. qui quamvis ex omnium consensu ad summaria iudicia refertur, tamen nonnisi breui tempore ad probationem partibus relicto, ab ordinario recedit.

ULB Halle
002 802 503

3

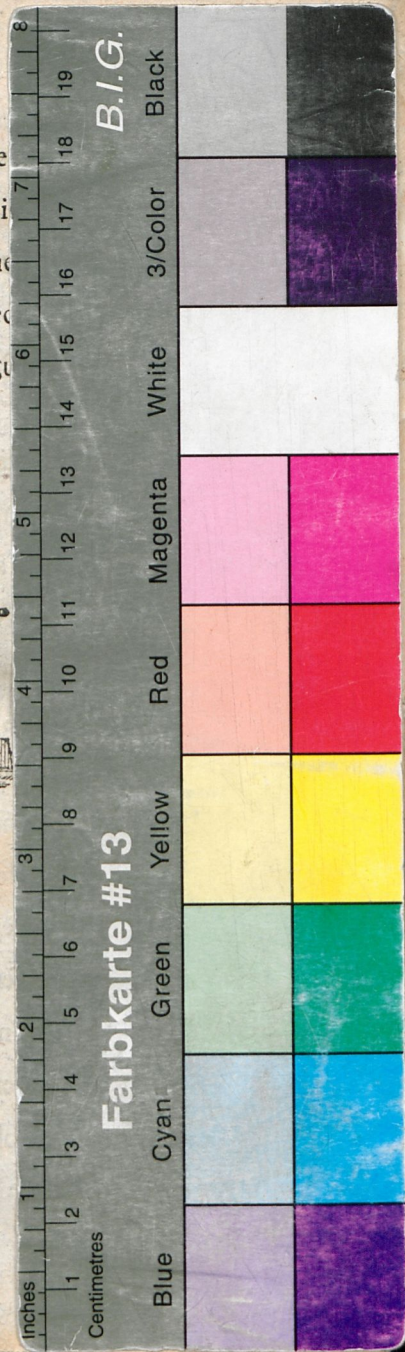

Sb.

vd B-

9344

1783, 26.

AD
ACTIONEM SPOLII
ALIQUOD SPICILEGIVM

ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS
AVCTORITATE

D. XX. IAN. MDCCLXXXIII

H. L. Q. C.

PRAESIDE
D. CAROLO WILHELMO
WINCKLER

DEFENDET

AVCTOR ATQVE RESPONDENS

IOANNES THEOPHILVS MÜLLER
DRESDENSIS

LIPSIAE

EX OFFICINA SAALBACHIA.

